

Lucy Diamond

*Já
a pan Jones*

Lucy Diamond

*Já
a pan Jones*

2015

Copyright © 2013 by Lucy Diamond
Translation © 2015 by Jana Vlčková
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ME AND MR JONES,
vydaného nakladatelstvím Pan Macmillan, Londýn 2013,
přeložila Jana Vlčková
Jazyková redakce: Hana Pušová
Korektura: Kateřina Židková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostava 1,
v září 2015

ISBN 978-80-7498-089-3

*Se spoustou lásky
pro Hannah, Toma a Holly.*

**Vítejte na webové stránce
penzionu**

MULBERRY HOUSE

Najdete ho v malebné vesničce Loveday poblíž
Lyme Regis, Charmouthu a Axminsteru.

MULBERRY HOUSE je útulné ubytovací zařízení
rodinného typu, dům byl postaven už v 17. století.

Najdete v něm prostorné pokoje s nádhernou vyhlídkou.

Obklopuje ho udržovaná zahrada,
kde si báječně odpočínáte.

NABÍZÍME:

Centrálně vytápěné ložnice s **televizí a fénem.**

•

Sociální zařízení ve většině pokojů.

•

Lahodné domácí **snídaně z místních surovin.**

•

Parkování zdarma.

Těšíme se na Vaši návštěvu!

Lilian a Eddie Jonesovi.

Nemůžeme ubytovat psy a kuřáky.

Děkujeme za pochopení.

První kapitola

„Takže...“ Lilian si posunula brýle, které jí klouzaly z nosu, a podívala se na manžela pohledem, ze kterého mu pokleslo srdce. „Otázka zní, co uděláme s domem.“

Eddie se dosud nevypořádal se strachem, který pocítil po každé, když mu manželka položila nějakou mimořádně pádnou otázku. A že jich měla! Klidně by mohla vést výslechy u zvláštních jednotek. *Tak vezmeme se, Edwarde Jonesi, nebo ne?* uhodila na něho před pětačtyřiceti lety a pro větší důraz si založila ruku v bok. *Už mě nebaví čekat, až mě požádáš, abych se stala tvou ženou.* Dokázal si ji představit, jako by to bylo dneska – v červeném polyesterovém plášti bez rukávů, který neodmyslitelně patřil k práci prodavačky v supermarketu. Husté kaštanové vlasy měla sčesané do culíku a planoucí modré oči byly plné očekávání.

Rozpačitě polkl, přesně jako tehdy. „No,“ ozval se po krátkém uvažování, „asi bychom se napřed měli zeptat kluků, jestli by některý z nich neměl o penzion zájem.“

Povyáhla obočí. Bůh mu pomáhej! Lilianino pečlivě udr-

žované obočí – dokonalé tenké oblouky – bylo výmluvnější než tisíc slov. Teď bohužel křičelo ŠPATNÁ ODPOVĚĎ! „Myslím, že *tak* jednoduché to nebude, drahý,“ namítla a na tváři jí zacukal sval. „Když se jich zeptáme, jestli se některý z nich nechce ujmout provozování penzionu, tak...“ Přehnaně pohodila rameny. „Tak může podnik skončit ve špatných rukou. Co když se o něj přihlásí *Charlie*? Co mu pak řekneš? *Promiň, kamaráde, ale když jsme se ptali, jestli někdo z vás nechce tenhle barák, doufali jsme, že to nebudeš ty.*“

Eddieho se její poznámka dotkla. Cítil povinnost nejmladšího syna bránit. „Proč by to Charlie neměl zvládnout?“ naježil se. „Z těch tří by mohl mít největší kliku. Nikdy nevíš, kam to ještě může dotáhnout. Třeba by mu trocha zodpovědnosti naopak prospěla.“

Lilian nesouhlasně našpulila rty. „Bylo by to moc velké riziko,“ prohlásila. „Oba víme, že Charlie neudrží penci. Ne, Eddie, svěřit penzion Charliemu by byla katastrofa. To už ho rovnou můžeme dát někomu cizímu. Nebo ho rovnou zapálit!“

Eddie si povzdechl. Nedá se nic dělat. Pevně zatnuté zuby a lesk v manželčiných očích mluví za vše. Charliemu je třicet sedm a není to nanicovatý kluk. Jenom od malička patřil k dětem, které se tak trochu flákají a nevědí, co vlastně chtějí. Ale copak je na tom něco špatného? Eddie ho chápal. I on by dokázal jenom tak bezcílně proplouvat životem a nikam se nehnat. Dobrá, tak Charlie zatím neměl štěstí na práci – a na peníze a ženské, když už jsme u toho – , ale pořád je to hodný chlapec.

„Koho by sis z nich vybrala ty?“ zeptal se po chvíli, protože momentálně neměl náladu se hádat. Naučil se pečlivě vybírat bitvy, které vybojuje. „Hugh?“

Já a pan Jones

Hugh byl jejich nejstarší syn a nesporný vůdce smečky. Bylo mu dvačtyřicet a začínal tloustnout. Celý život poctivě pracoval, založil rodinu, vybudoval kariéru, a tak se teď má čím chlubit. Šel na vysokou – samozřejmě na Oxford, jak jinak? (mohli jsme prasknout pýchou) – kde pilně studoval, stal se posilou ragbyového týmu a poznal svou pozdější ženu Alicii, se kterou od té doby žije. Za dvacet společných let si stačili pořídit tři děti a velký, pohodlný viktoriánský dům v Axminsteru, který leží necelých deset kilometrů odtud. Pracuje jako manažer středně velké strojírenské firmy, každé léto jezdí na dovolenou do zahraničí a ještě mu zbude na hodiny piana pro děti a na nákupy v internetovém supermarketu.

Lilian nakrčila nos. „Myslíš, že by Hugh a Alicia o tenhle barák stáli?“ vznesla zásadní otázku. „Potřebujou ho? Neumím si představit, jak se vzdávají své práce. Ty jo? Hugh a právě povýšili. A Alicia? Ta si přece hledí svého.“ Znělo to podrážděně. Alicia učí biologii na nedaleké střední škole a nedávno byla povýšena na vedoucí učitelku. Je od přírody tak hodná a dobře vychovaná, že se svým prvotřídním vzděláním ani dosaženými úspěchy nikdy nechlubila, přesto Lilian celé roky leží v žaludku, což jí neváhá připomínat uštěpačnými poznámkami na adresu pracujících matek. Na její vkus je Alicia „moc chytrá“ a Eddie už dávno zjistil, že nemá význam snachu bránit.

„Třeba by ho od nás odkoupili jako rodinný dům,“ navrhl, i když o tom v koutku duše pochyboval. Hugh a Alicia jsou šťastní tam, kde jsou, a on to věděl. Bydlí v příjemné čtvrti, kde si mohou děti bez obav hrát a jezdit na kole a kde sousedé pořádají prima večírky s domácí výzdobou a zákusky. Nejspíš by se toho nechtěli vzdát.

Hugh samozřejmě v Mulberry House vyrostl, stejně jako Charlie a David. Tehdy se domem nesl křik, zvuky klukovských rvaček, údery kriketových míčků, a badminton se hrál přes šňůry na prádlo. Později, s nástupem puberty, se začala ozývat naplno puštěná hudba a praskání dveří. Když chlapci konečně opustili rodné hnízdo (v případě Charlieho na několikátý pokus), Lilian s Eddiem usoudili, že je dům pro dva příliš velký, a začali pronajímat pokoje.

O patnáct let později se z Mulberry House stal tříhvězdičkový penzion s pokoji zamluvenými na několik měsíců dopředu. „Kouzelný rodinný hotýlek s kvalitním vybavením,“ stálo v průvodci z roku 2003. Hezky nám vydělával, pomyslel si láskyplně Eddie, a pohládl vybledlou područku červené sametové pohovky jako hlavičku milovaného dítěte. I hostům se tu líbilo, což dokazovali tím, že se vraceli. Jack a Doreen Willisovi nepropásli ani jedny svatodušní svátky a v červenci pravidelně přijíždějí Dalghlieshovi z Aberdeenu a tráví tu celý týden.

Jenže poslední dobou Eddieho těžká práce unavovala. Protože mít dům plný hostů, o které se musíte postarat, je skutečně dřina. Prádlo a vaření si vzala na starost Lilian. Během letní sezony, kdy nevěděli, kam dřív skočit, s úklidem vypomáhala paní Danielsová. Eddie udržoval zahradu, vedl účetnictví, vyřizoval telefonáty a přijímal objednávky. Dále se zhostil všech údržbářských prací, aby všechno bylo v náležitém pořádku. Býval v jednom kole, což ho těšilo. Čerpal uspokojení z vědomí, že u nich lidé stráví příjemnou dovolenou, ale neustálý příval povinností na něho poslední dobou začínal být trochu moc. Při instalaci nové sprchy si vyhodil plotýnku. Celou zimu ho trápil úporný kašel, kterého se ne-

Já a pan Jones

mohl zbavit. A zdá se mu to, nebo jsou lidi poslední dobou... *neomalenější*? A náročnější? Kde jsou ty časy, kdy jim stačil na pokoji čajovar a fén? To dávno neplatí. Už by ani nespočetl, kolikrát si hosté stěžovali, že tu není satelitní televize nebo wi-fi (ať už je to, co chce). Cítil se unavený a měl všeho dost.

Kromě věčného pachtění mu vadilo, že se po domě courají cizí lidi. Nikdy si na to úplně nezvykl. Ačkoliv v zadní části měli svůj byt, kam hosté nechodili, nelibě nesl, když večer seděl ve svém oblíbeném křesle, díval se na *Zahradníkův svět* a za zdí si někdo, koho skoro neznal, zpíval ve sprše, koukal na jiný program, nebo si dopřával divoký sex, aniž bral ohled na ostatní, kteří s ním byli pod jednou střechou. Některé věci spojené s provozováním penzionu mu chybět *nebudou*, to je jisté. Představa, že mají s manželkou někde domek jenom pro sebe a nemusí každé ráno brzy vstávat, aby připravili dvanáct teplých snídaní, se mu zamlouvala čím dál víc.

„Takže zbývá David,“ uzavřela Lilian, semkla dlaně a podívala se na manžela přes okraj brýlí.

Eddie provinile zamrkal, protože se na okamžik nechal unést představou klidného stáří. Obzvlášť se těšil, že nebude muset být na nikoho zdvořilý, když se mu zrovna nechce. „David,“ opakoval a hned nato dodal: „A Emma.“ Davidovu ženu měl rád. Je nespoutaná a bystrá, jako kdysi bývala Lilian. Ne že by se někdy odvážil říct to nahlas, ať už před svou manželkou, nebo snachou. Panebože, to ne! Měl takový dojem, že by se obě urazily.

„Hmm,“ zamumlala Lilian. „Myslíš, že by se jim chtělo stěhovat se z Bristolu a vést klidnější život, když mají posled-

ní dobou takovou smůlu? Už se ani neptám, kdy má Emma v plánu mít dítě – pokud vůbec –, ale měla by si uvědomit, že nemládne.“

V jejích slovech zazněla určitá trpkost a Eddie sklopil oči. „Můžeme se jich zeptat, jestli by penzion nechtěli,“ odpověděl. „Ale Davidovi se podle mě v Bristolu líbí. Mají tam přátele a...“ Rozpačitě se odmlčel a zakašlal. Cítil, jak ho žena provrtává pohledem. Neodvážil se jí připomenout, že její snacha má i práci ve městě. „Za zeptání nic nedáme. Sice bych spíš tipoval, že to tady budeme muset prodat, ale kdyby na to došlo, tak se s tím vyrovnáme.“

Lilian chvíli mlčela, jako by si to neuměla vůbec představit. V Mulberry House žijí přes čtyřicet let. „Jo,“ přikývla nakonec. „Příští měsíc máme výročí a chceme je stejně všechny pozvat. Tak jim o tom řekneme.“

Jedna věc byla jistá. Oba věděli, že se milovaného domu a zavedeného podniku nevzdají bez boje.

Kapitola druhá

Alicia Jonesová se třásla, a netýkalo se to jenom jejích stehien. Až dosud se domnívala, že jí život přeje a posouvá se od jednoho nečekaného vítězství k druhému. Její otec hrdě prohlašoval, že se narodila pod šťastnou hvězdou. V osmnácti se jako jedničkářka bez potíží dostala na Oxford. Nejenom že byla první z rodiny, komu se to podařilo, ale i z celé střední školy. Na pozeňnané akademické půdě se seznámila s Hughem, který byl o dva roky starší. Rozumný, laskavý, spolehlivý Hugh. V létě po její promoci se vzali a poprvé se spolu vyspali. A vzájemně se tím připravili o věnec. V srpnu oslaví devatenácté výročí svatby. Mají tři rozkošné děti a velký dům v Dorsetu, který je dostatečným důkazem toho, jak báječně se jim daří. Nemá to chybu.

Až na to, že... Nechtěla, aby to vyznělo nevďěčně, ale poslední dobou jí její život tak skvělý nepřipadá. Uvázla ve víru pochybností a zmatků, a to jenom proto, že se přiblížilo to hrozné dubnové datum. Už za dva měsíce Alicia Jonesová oslaví čtyřicáté narozeniny, a to ji děsí.

Čtyřicet. ČTYŘICET! Stařena ve středním věku. Nejlepší léta jsou fuč! Ve dvaceti se soustředila na budování vztahu s Hughem, na společný život a slibnou kariéru. Ve třiceti kmitala kolem dětí, žila přípravou vánočních a narozeninových oslav a plánováním dovolené u moře. Ale na co se má těšit ve čtyřiceti – kromě nových vrásek a dvojité brady?

„Cítím, že stárnu!“ postěžovala si jednoho večera do telefonu své sestře Sandře, která bydlí v Cheltenhamu a vede výcvikovou školu pro psy.

„Tys byla stará vždycky,“ odsekla nemilosrdně Sandra. „Ve středním věku jsi byla už ve třinácti, Al.“ Svůj výrok doprovodila smíchem, aby vyzněl jako vtip, ale Alicia se nedala ošálit. Kousavá slova ji strašila v hlavě několik dní a mučila ji pokaždé, když si na ně vzpomněla.

Opravdu ve třinácti působila dojmem usedlé matrony? Pravda je, že byla rozumné dítě, někdo by dokonce řekl šprtka (jak tohle slovo nenáviděla!). Ale taky se uměla bavit a bývala s ní sranda. Přece o ní nikdo nemůže říct, že byla nudná, jenom proto, že místo Top 40 poslouchala chrámové chorály! Kdepak. Nebyla otravná, jenom jiná. Osobnost. A to je snad dobře. Nebo ne? Přece ji nikdo nemůže označit za „suchopárnou tetku“ jenom z toho důvodu, že se na rozdíl od své sestry neutrhlá z řetězu, neexperimentovala s drogami, nezdrhla ze školy a nezapletla se s policií. Sandra se nikdy neusadila. Pořád je rozmazlená, chová se jako neřízená střela a neustále loudí něčí pozornost.

Po rozumové stránce měla jasno, ale s blížící se čtyřicítkou ji stále častěji napadalo, jestli náhodou něco neprošvihla. Co když má Sandra pravdu? Co když doopravdy promrhala celé mládí a přišla o tu nejlepší zábavu a roky, kdy moh-

Já a pan Jones

la být beztrestně nespoutaná a veselá? Co když je vyměnila za předčasnou dospělost? Šance pořádně se vyřádit a něco si užít se nikdy nevrátí.

„Hughu, myslíš, že jsem ve středním věku?“ zeptala se jednou v noci manžela.

Překvapeně vzhlédl od knihy o Stalingradu, kterou si četl. „Ve středním věku? No, technicky vzato asi...“, spustil a pak si všiml, že šlápl vedle. „Samozřejmě že ne!“ vyhrkl překotně. „Střední věk přece začíná v pětáctyřiceti. Pořád patříme mezi mladé. Nebo ne?“

Pokrčila rameny. Tohle nebyla nejlepší odpověď, Hughu. Rozhodně jsi mě neuklidnil. Koho zajímá nějaké *technicky vzato*? *Technicky* to teda nemyslela. Ptala se ho, jestli je podle něj nudná stará rašple. Jestli se obléká jako pravěká vykopávka. Soudě podle toho, že okamžitě nevykřikl: *Jak tě mohlo něco takového napadnout? Samozřejmě že ne!* – mohla si být jeho odpovědi skálopevně jistá.

Ano, Alicie. Jsi stará rapsodie. Vypískaná.

Nejhorší ze všeho je, že za dva měsíce to bude mít oficiálně potvrzené. Technicky vzato. Už jí nebude třicet a něco – nebude relativně mladá ženská se světem u nohou. Už ji nic pěkného nečeká. Pomyslně vstoupí do další dekády a čas mládí a zábavy jí definitivně proteče mezi prsty. Ledaže by sebou hýbla a zatraceně rychle využila těch pár týdnů, které jí zbývají.

Kéž by si mohla promluvit s Christine! Na svou sestru – dvojče – poslední dobou myslí stále častěji. Původně byly totiž dvě. Blíženci, které osud rozdělil zoufale brzy.

Po pětatřicet týdnů sdílely matčinu dělohu, zato na oprav-

dovém světě spolu strávily jen zlomek času. Chudinka Christine bohužel zemřela na zástavu srdce pouhé tři dny po svém narození. Alicia si přála, aby na ni měla aspoň malou vzpomínku. Avšak po její sestře tu nic nezůstalo, kromě maličkého náhrobku na hřbitově v Cotswoldu. Stojí na něm: *Andělíček se vrátil do nebe*. Jako malá si Alicia sestřičku představovala jako naducaného cherubínka s křídly, oblečeného v bílé noční košilce. *Ach, Christine*, napadalo ji poslední dobou stále častěji, *tímhle jsme měly procházet společně*.

Hugh kdysi prohlásil, že člověk nemůže postrádat někoho, koho nikdy nepoznal, avšak Alicia s tím urputně nesouhlasila. *Představa*, že přišla o svoji polovičku, stále bolela. Jako by jí kousek chyběl. Připadalo jí, že bez svého dvojčete nemůže být kompletní.

Ve svých nejdepresivnějších okamžicích si dokonce vyčítala, že žije, zatímco její sestra ne. Říká se tomu syndrom přeživšího. Za dlouhých nocí, když nemohla spát, se mučila palčivými otázkami. Proč zrovna já? Copak jsem v matčině děloze spotřebovala víc živin, které jsme obě potřebovaly ke zdárnému vývoji? Mohla moje neúmyslná lačnost zapříčinit Christininu smrt? Mučivé výčitky způsobily, že se do všeho pouštěla s dvojnásobnou vervou. Žádná jiná holka neprahla víc po jedničkách a víc necvičila na housle. Alicia byla odhodlaná žít za dva – za sebe i za Christine – aby jí nikdo nevyčítal, že v něčem zklamala. Nikdo nemůže říct, že přežilo nesprávné dvojče.

Ale teď si kladla otázku, jestli to stačilo. Co kdyby Christine dosahovala lepších výsledků a vedla zajímavější život?

Přestaň se mučit. Tohle se nikdy nedozvíš. S tím leda tak skončíš v blázinci.

Ach, Christine! Kéž bychom mohly do další dekády

Já a pan Jones

vstoupit ruku v ruce a smát se tomu, jaká dobrodružství nás ve čtyřiceti čekají. Při tomto pomyšlení se Alicia cítila osamělejší než kdy jindy.

Fňukání už bylo dost, usoudila jednoho večera. Byl čtvrtek a v domě vládl klid. Děti už spaly a Hugh si šel zacvičit. Zatímco čekala, až naběhne její stárnoucí počítač, nalila si sklenici vína. Potom si otevřela nový dokument. Hurá do toho! Jak by mohla otrást svým životem a přilít do něj kapku vzrušení, než bude příliš pozdě?

BLÍŽÍCÍ SE 40 – AKČNÍ PLÁN, natukala do záhlaví. Pohodlně se opřela a zamyslela se. Kdyby mohla zastavit čas a začít od začátku, čeho by chtěla touhle dobou dosáhnout? Zavřela oči a představovala si různé verze sebe samé: statečnou a neohroženou Alicii, která se prodírá džunglí a v tepkých mořích dovádí s delfíny. Alicii, která učí v zahraničí a pracuje jako dobrovolnice ve zchátralých sirotčincích třetího světa, kde zahrnuje láskou a soucitem vyhublé děti se zapadlýma očima. Jiná Alicia by mohla pokračovat ve studiu a třeba prorazit na poli vědy. Psala by významné práce, jejichž rozbořem se budou zabývat příští generace.

V duchu si sebe malovala jako herečku. Tahle Alicia se nebála jít za hlasem svého srdce a vystudovala konzervatoř, místo aby se pod tlakem rodičů věnovala přírodním vědám a matematice. „Později budeš mít na hraní času dost,“ tvrdili jí, ale na jejich slova nikdy nedošlo. Jakmile se dostala na Oxford, mezi ochotníky si už netroufla. Připadali jí moc hluční a mnohem sebevědomější než ona. Ale amatérské divadlo se přece hraje i tady v Lyme, nebo ne? Nikdy není pozdě vyzkoušet něco nového.

Prozkoumat novou zemi, natukala. Přihlásit se někam jako dobrovolnice. Ujmout se výzkumného projektu. Hrát!

Stačilo se na slova na obrazovce jenom podívat a zachvátilo ji vzrušení, jako by se přímo před jejíma očima otevíraly nové možnosti. Co dál?

V zamyšlení si natáčela na prst pramen vlasů a vtom ji napadla mnohem triviálnější možnost. Vlasy! Dvacet let nosí stejný účes: dlouhé vlasy uprostřed rozdělené pěšinkou. Nevěnuje jim moc pozornosti. Když jde do školy, sepne si je do culíku. Více se jimi zabývá jen o dovolené. Jak nudně působí moje vlasy? A proč mě nikdy nenapadlo s nimi experimentovat? Během let sledovala, jak si kamarádky vlasy barví, natáčejí a stříhají. Chválila nové ofiny, lesklé přičesky a odvážné barevné kombinace, zatímco sama bloumala po světě s pořád stejně nevýraznými hnědými závěsy visícími kolem obličeje. A když se jí obzvlášť nedostávalo času, dokonce vzala nůžky a ostříhala se sama.

Vlasy, napsala, a už se viděla, jak vchází do sborovny s novým *trendy* účesem a odevšad se ozývají pochvalné komentáře. Možná by mohla úplně změnit styl, když už v tom bude. Vzpomněla si na Sandru, která vždycky vypadá jako ze žurnálu. Nosí hedvábné šátky, nápadné šperky a na parfém a rtěnku nezapomíná ani tehdy, když jde venčit svého tvrdohlavého Jack Russell teriéra. Nebo švagrová Emma. Obléká se do jasných barev a odvážných vzorů a ve vlasech nosí pěkné spony a květiny. Alicia naopak za všech okolností volí odrbané džínsy a starou vytahanou mikinu.

Sakra, její seznam nemůže sestávat jenom z velkých výzev – musí tam být i nějaké zbytečnosti. Někdy jsou to právě drobnosti, které se postarají o zásadní rozdíl. *Nosit rtěnku!* poznamenala si.